

Conseilspræsidenten og hans Kolleger end maatte due til, saa due de dog ikke til at føre dette Embede for Liden. — Naar der dernæst bliver Spørgsmaal om den almindelige Valgret, hvorledes har da den høitærede Conseilspræsident ikke tumlet med den? I 4 à 5 Aar har han opløst Folkethinget 4 Gange, og det er næsten, som om det slet ikke kom ham ved. So, i en vis Henseende, nemlig i den Henseende, som den ærede Ordsfører nævnte, har han taget Hensyn dertil, idet han lod en stor Sag falde; men han blev selv, og det er jo ogsaa et Hensyn at tage, at sætte sig selv og sin Magttillidighed over en stor Sag. Dette Hensyn har han, saavidt jeg erindrer, taget for 5 à 6 Aar siden ved et Valg, men hvorledes stillede han sig nu sidste Gang? Den ærede Ordsfører har givet en Forklaring deraf, hvis Rigtighed jeg ikke benægter, men jeg har dog haft en nogen anden Opfattelse af den høitærede Ministers Udtalelse om, hvorfor han opløste 2 Gange ijsor Sommer. Den høitærede Minister sagde, at han spurgte Bælgerne: Ville I have en midlertidig Finantslov hele Aaret igjennem, eller ville I have en virkelig Finantslov, og da de saa ikke valgte de Mænd, som han vilde have valgt, men derimod valgte Mænd, som vare imod ham, saa betød det: Vi ville have en midlertidig Finantslov. Nu kunde man jo tænke sig, at den høitærede Minister, naar han næste Gang opløser — og hvis han f. Ex. laver en Slags Dækning af det tomme Rum — kunde sige: Ja, denne Gang spørger jeg ikke om de enkelte Punkter; det kommer ikke mig ved, hvad Rigsdagskandidaterne spørge om; jeg spørger om: Ville I leve under en provisorisk Finantslov hele Aaret igjennem, eller ville I have en Finantslov? Og naar saa Bælgerne vælge lutter Modstandere af saadant Fokus-Pokus, saa siger Ministeren, det er ikke det, jeg har spurgt om; det, jeg har spurgt om, har jeg faaet Svar paa; da I ikke have valgt andre Mænd, saa er Meningen dermed den, at I ville leve under Provisoriet. Vi kunne fortsætte logisk paa samme Maade, naar vi holde os til den høitærede Conseilspræsidents Anvisning paa, hvorledes han kan tumle med Bølgene. Vi kunne tænke os, at et Ministerium efter det nuværende Ministeriums Logik kommer og siger: Vi spørge Eder, ville I have et Statskup? Svarer Befolkningen da Nei ved at vælge mod Ministeriet, saa siger Ministeriet: Ved at vælge saaledes, som I have gjort, have I sagt Ja. Dette er fuldstændig logisk efter den Theori, som den høitærede Minister fremsatte. Jeg kan ikke negte, det var en mærkelig Følelse, hvormed jeg hørte den høitærede Minister tale. Det var formentlig ikke hans Mening, men der kunde ligge i hans Udtalelser den mest raffinerede Saan mod os samtlige Repræsentanter, at han saaledes tumler med den almindelige Valgret. Det maa jo dog være ethvert Ministeriums Opgave ikke at regjere tiltrods for

Befolkningen, men søge at lytte til dens Røst, saa meget det lader sig gjøre. — Med Hensyn til Samarbejde mellem Thingene, har da den høitærede Minister søgt og haft det Held at bringe begge Thingene til en lykkelig Overensstemmelse eller har den ærede Minister ikke navnlig i skjæbnsvangre Diebliske gjort sit Bedste for netop at faae Thingene satte mod hinanden? Da Finantsloven gik herfra til det andet Thing ijsor Foraar, søgte den høitærede Minister at faae sine Punkter stillet op i Landsthinget, og da han mente dem nogenlunde faste der, lod han ikke engang Spørgsmaalene forhandles gennem alle forfatningsmæssige Former — maatte vi da kunde være blevne enige — men Folkethinget skulde opløses, for at Punkterne kunde være mere fastslaaede paa den anden Side; thi Ministeren ventede sig ikke noget Udbytte af Opløsningen. Da den første Opløsning ikke var tilstrækkelig til at slaa Punkterne fast, fik vi en ny Opløsning, saa bleve de rigtig slaaede fast i Folkethinget, og saa kunde den høitærede Minister slaa bag ved og sige: Thingene kunne ikke enes, og saa kommer Universitetets nuværende Statsretslærer med sit Vacuum og siger: Nu kommer det tomme Rum, vær saa god at fylde i, Dr. Conseilspræsident. Jeg spørger nu: Er der paa noget Punkt i vor Stilling til Udlandet, i Forholdet mellem Konge og Folk, i reformatorisk Arbejde, i Arbejde mellem Thingene, er der overhovedet i nogetomhelst af vore Forhold indad eller udad til Noget, hvor den høitærede Conseilspræsident og Ministeriet har haft Held og Lykke med sig? Skulde det være Meningen med Ministeriet at faae det til at slaa saa Meget i Stykker som muligt, og at bringe Thingene til Forvikling i Stedet for ul Udvikling, saa er der Ingen i Danmark, der har gjort det bedre end den høitærede Conseilspræsident. Men jeg har da ellers den Tro, at det er lige det Modsatte af et Ministeriums Opgave. Er der Nogen, som kan modbevise mig paa dette Punkt, er der Nogen, som kan benegte, at det faktisk forholder sig saaledes? Men Kilden dertil maa søges hos den ansvarlige Stykker af Landet, hvis første Embedspligt det er at bruge de grundlovmæssige Former til Fremme af Landets Vel, og først og fremmest at faae en Finantslov paa lovlig Maade. Den høitærede Minister sagde dernæst meget snildt — for at tage et enkelt Punkt — at han syv Gange havde haft Dyrindstillagsspørgsmaalet frem udenfor Finantsloven, men det vilde ikke gaa, og saa satte han det ind paa Finantsloven. Og hvorfor? Det er udsærligt udviklet af den ærede Ordsfører, netop for at bruge Finantsloven som Løstestang mod Folkethinget, naar det ikke kunde tvinges til gennem særlige Love at give efter, og i samme Dieblisk siger den høitærede Minister: Det er ikke mig, der ypper Strid. Da den meget ærede Conseilspræsident havde en Kultusminister, som ikke vilde rejse Universitetsspørgs-